

Panneme nüüd lühhidelt ühhe naesterahwa ello tähhele ja püame arrosoda, mis peäle tedda Jummal lonud.

Weike Marri on 12 aastat wanna. Temmal on lahked taewasinnised filmad, kelle peäle kegi pahha melega ei woi wadata. Ta punnased palged ollid wärske ouna sarnatsed ja uled kui punnaseks wärwitud; ta näo peäl olli allati otsogo se palwe luggeda: Ar. mastage ühte teist, ärge tehke tülli, ärge pid. dage wiha! Marri wend Hans, temmast pole norem, on koggoni teine loom. Ta mäsab ja müllab, karratsseb ja karjub; kord on ta laua al, kord laua peäl; kord sõidab ta kaksiti keppi selgas, kord murrab omma mänge asjo katki ja teeb keif koggoni teisiti, kui Marri. Kas Hans nenda öäl laps on? Ei olle; ta polle muud middagi, kuid sedda, mis wanna tuttau sanna ütleb: „Pois on ikka pois!“ — Marri istub waggusi emma kõrwas, ta mängib ühhe tittega, mäsib ted. da ridesse ja ridest lahsti, panneb kätkisese,

wõttab kätkest wälja, maenitseb, nomib, õp. petab, figutab ja tallitseb omma lomakest ... ja keige selle jures on ta ni tassane, lahke ja keif mis ta teeb, tahhaks ta heaga ja pallumisega teha.

Pesseb emma ja tallitseb Marri weikest kahhe aastast õdest, siis ei te Hans sellega middagi teggemist; agga Marri aitab pesta ridesse panna, last figutada ja waigistada. Tulleb sant ukse tahha, siis wahhib Hans, agga Marri pallub emma käest tükki leiba ehk rahha koppiko ja tahhaks hea melega isse waese kätte anda ja nenda trööstida ja rõmustada, se on teha, mis peäle ta lo. dud on.

Nenda õppib Marri armastama, trööst. tima, enne kui ta teab, kedda ja mis tal pärrast armastada ja trööstida tulleb. Argo mõttelgo kegi, et Marri sedda üksi järrele teeb, mis ta ees näeb tehtawad; ei mitte, waid iggatseminne armastusses head teha, on naesterahwa süddamesse Jummalast lo. dud. —